'मनवे' मनुष्यार्थं, 'चकर' कृतवानस्मि, सर्व्वस्य लोकस्यानिष्ट-निवारणाय वृत्रं हत्वा दृष्टप्राप्तये वृष्टिमुत्पादितवानस्मी-त्यर्थः ॥

अथ हविषो याज्यामाह। "स यो वृषा वृष्णियेभिः समोकाः। महो दिवः पृथिव्याश्च सम्राट्। सतीनसत्त्वा हव्यो भरेषु। मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊतीः" इति। 'यः' इन्द्रः, वृषत्वा-दिगुणकः 'सः' इन्द्रः,'नः' अस्मान् प्रति,'मरुत्वान्' मरुद्भिर्युक्तः, 'ऊतीः' रक्षणहेतुः, 'भवतु। के ते गुणा इति ते अभिधीयन्ते, 'वृषा' कामानां वर्षयिता, वृष्णियशब्दो बलनामसु पठितः, 'वृष्णियैः' बलैः, 'समोकाः' संयुक्ताः,'महः' महत्याः। 'दिवः', 'पृथिव्याश्च', 'सम्राट्' स्वामी सन्, सम्यग्राजमानः, 'सतीन' शब्दो जलनामसुपठितः, 'सतीनसत्त्वाः' वृष्ट्यात्मकजलस्रवाः, भ्रियन्ते सम्पाद्यन्ते हवींषि येषु यागेष्विति 'भराः' यागाः, तेषु 'हव्यः' आह्वानार्हः ॥

अथेन्द्राय वृत्रतुरे ललामं प्राशृङ्गमालभेतेत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोऽनुवाक्यामाह। "इन्द्रो वृत्रमतरद्वृत्रतूर्य्ये [६]। अनाधृष्यो मघवा शूर इन्द्रः। अन्वेनं विशो अमदन्त पूर्व्वीः। अयꣳ राजा जगतश्चर्षणीनाम्" इति। अयम्, इन्द्रः, 'वृत्रतूर्य्ये' वृत्रबधनिमित्ते युद्धे,'वृत्रम्','अतरत्' विनाशितवान्, सः 'इन्द्रः', 'अनाधृष्यः' केनापि तिरस्कर्त्तुमशक्यः, 'मघवा' धनवान्, 'शूरः' विक्रमयुक्तः, 'पूर्व्वीः' पूर्व्वकालीनाः, 'विशः' प्रजाः, 'अन्वेनं' इन्द्रमन्वमदन्त, वृत्रबधेनेन्द्रे हृष्टे सति प्रजा